La curţile dorului
1938

* LA CURŢILE DORULUI

Prin vegherile noastre - site de in-
vremea se cerne, şi-o pulbere albă
pe tâmple s-aşază. Aurorele încă
se mai aprind, şi-aşteptăm. Aşteptăm
o singură oră să ne-mpărtăşim
din verde imperiu, din raiul sorin.

Cu linguri de lemn zăbovim lângă blide
lungi zile pierduţi şi străini.
Oaspeţi suntem în tinda noii lumini
la curţie dorului. Cu cerul vecini.

Aşteptăm să vedem prin columne de aur
Evul de foc cu steaguri păşind,
şi fiicele noastre ieşind
să pună pe frunţile porţilor laur.

Din când în când câte-o lacrim-apare
şi fără durere se-ngroaşă pe geană.
Hrănim cu ea
nu ştim ce firavă stea.

[1938]

* ANI, PRIBEGIE ŞI SOMN

Anii se vor lungi
încet, încet, cu tot mai mari paşi
de la oraş la oraş.
Mă opresc cu ochii în huma săracă,

La curţile dorului
1938

* LA CURŢILE DORULUI

Prin vegherile noastre - site de in-
vremea se cerne, şi-o pulbere albă
pe tâmple s-aşază. Aurorele încă
se mai aprind, şi-aşteptăm. Aşteptăm
o singură oră să ne-mpărtăşim
din verde imperiu, din raiul sorin.

Cu linguri de lemn zăbovim lângă blide
lungi zile pierduţi şi străini.
Oaspeţi suntem în tinda noii lumini
la curţie dorului. Cu cerul vecini.

Aşteptăm să vedem prin columne de aur
Evul de foc cu steaguri păşind,
şi fiicele noastre ieşind
să pună pe frunţile porţilor laur.

Din când în când câte-o lacrim-apare
şi fără durere se-ngroaşă pe geană.
Hrănim cu ea
nu ştim ce firavă stea.

[1938]

* ANI, PRIBEGIE ŞI SOMN

Anii se vor lungi
încet, încet, cu tot mai mari paşi
de la oraş la oraş.
Mă opresc cu ochii în huma săracă,

mi se pare că anii aceştia
de osteniri fără zare,
de rătăciri şi aureole amare,
vor ţine până la urmă,
ca un vânt ce mă-mbracă
şi-mi zvântă fiinţa.

Acestui cutreier nu-i chip să-i dărui
temeiul promis
şi mersul de-un mal să-l anin,
subt călcâie
nu se iveşte ţărâna şi piatra
ce mi se cuvin.
Cum steaua nu are deasupra mea
nici un nume,
n-o pot ruga
nici să se stingă, nici să rămâie.

Pân' la cercul de miazănoapte,
unde auzi scârţâind în viforniţă
osia bolţii, umblat-am prin feluri de locuri.
Subt semn capricornic
răzbii printre pinii cu umbra zgârcită.
Seminţii, pretutindenea altele,
aprind alte focuri,
şi soarele-mpinge alt orruc.
Fâlfâind ca din steaguri cu
zarişte-ntreagă,
soarta îşi face cu mine jocul potrivnic.
Un negru noroc prin văzduhuri străine
îmi ţine de strajă,
nu mă dezleagă.

Văd anii crescând şi paşii lungind
peste toate văile, muchile, iernile, verile,
peste toate clopotele şi toate tăcerile.
Podişul m-alungă, şesul mă cere, tot altul.
Singură vatra nu mi-e-ngăduită,
şi cum aş slăvi scânteia-mpământenită,
cenuşa şi pravila, fumul - înaltul!

Stau acu iarăşi cu faţa spre ţară.
Întoarcerea va să rămână un vis,
să nu calc o nespusă poruncă
sau poate fiindcă făpturii aşa-i este scris.
Numai noaptea, în fiece noapte,
somnul mai vine,
sosindu-mi din depărtatele plaiuri
mi-aduce un pic de-ntuneric,
ca un pumn de ţărână din patria mumelor,
din cimitire de raiuri.

[1937]

* ANNO DOMINI

Intrat-a noaptea-n burg, fără de vamă.
Şi-i dat să ningă iar sub ore sure.
Tânjesc pe streşinile catedralei
medievale duhuri de pădure.

Bătaia ceasului stârneşte liliacul
din somnul lung, în care s-aşezase.
Cenuşa îngerilor arşi în ceruri
ne cade fulguind pe umeri şi pe case.

[1937]

* LÂNGĂ CETATE

Nebunul cetăţii spre turn
priveşte, călcând pe coturn.
Ce spornic e timpul, ce lin
prin noi strecuratul venin!

Bang-bang! Cât de bine ar fi

cetatea să uite o zi
că ceasul îi este stăpân!
Dar ornicul bate bătrân.

Izbânzile cui n-au căzut?
Şi inima cui n-a tăcut?
Ah, luntrele toate spre-apus
un val aherontic le-a dus!

[1937]

* IN PREAJMA STRĂMOŞILOR

Pe lespezi dacă te-apleci

auzi scarabei sărutând părinteştile luturi,

crengile noastre căzute-n adânc, în ţinuturi

amare şi reci.

Pe lespezi urechea de-o pui, audu-se viermi
cu freamăt porniţi pe căile vremii
cu carnea noastră să se cuminece
pe rând în nouă duminece.

[1937]

* CORBUL

Câmp alb. Descinde-ntrupat din funingei
un corb.Îl vezi, fetiţa mea, Ana?
În toamnă pe-aici se stingea aurie povestea,
ţâşnea veveriţa, cădea castana.

Corbul îşi măsură pasul, scrie-n zăpadă
nou testament, sau poate o veste cerească,

pentru cineva care ar trece prin ţară
şi n-a uitat de tot să cetească.

Noi, oamenii, noi am uitat.

[1937]

* IEZERUL

În pâlnia muntelui iezerul netulburat
ca un ochi al lumii, ascuns, s-a deschis.
Oglindeşte un zbor prea înalt şi ceasul
curat ce i-a fost odată promis.

Cată lung Ochiul spre Nord şi spre vârste,
şi mulcom apoi spre vânătul cer.
Visează-n amiazi despre rodii de aur,
care se coc, senine, în ger.

[1937]

* TREZIRE

Mocneşte copacul. Martie sună
Albinele-n faguri adună
şi-amestecă învierea,
ceara şi mierea.

Nehotărât între două hotare,
cu vine trimise subt şapte ogoare,
în văzduhuri zmeu,
doarme alesul, copacul meu.

Copacul meu.
Vântul îl scutură, Martie sună.
Câte puteri sunt, se leagă-mpreună,
din greul fiinţei să mi-l urnească,
din somn, din starea dumneyeiască.

Cine vântură de pe muncel
atâta lumină peste el ?

Ca lacrimi - mugurii l-au podidit.
Soare, soare, de ce l-ai trezit?

[1937]

* BUNĂVESTIRE PENTRU FLOAREA MĂRULUI

Bucură-te, floarea mărului, bucură-te!
Uite în preajmă-ţi pulberi de aur
ca un nor în aer!
Ţâşnesc firele ca dintr-un caier
de pretutindeni şi de nicăiri! Nici o făptură
nu-ntreabă. - Polenul căzut în potire
ca un jar îl îndură
toate florile, în dulci suferinţi
peste măsură
şi peste fire.

Bucură-te, floare ca ghiocul,
şi dumireşte-te!
Nu trebuie fiecare
să ştim cine-aduce şi-mprăştie focul.
Dar, vezi, arhanghel sunt, iar tu eşti floare,
şi dacă-ntrebi, nu pot să tac
şi să mă strâng în cingătoare.
Cine-l aduce, caldul, cutremurul? Iată,
acesta e Vântul, nimenea altul. E Vântul,
nevăzutul voievod
fără trup, fără mâni,
al acestor săptămâni.
Bucură-te, floarea mărului,
şi nu te speria de rod!

[1937]

* OASPE'fI NEPOFTI'fI

Plecară iarăşi voievozii daci
spre miazănoapte, de unde ne veniră,
cu oile şi cu bourii.
Şi ceilalţi, cari din răsărit sosiră
cu arapi şi cu cămile,
de asemeni se înduplecară
mai târzior, pe seară.
Fecioara-n marea zarvă nu se miră
că şi-a pierdut condurii.
Vrea linişte Maria
după atâţia oaspeţi,
vrea linişte de-acu, şi bucuria
să fie-a ei, deplină.
Poate mai bine-ar fi
să sufle-n steaua de la poartă,
s-o stingă. Ea singură-i de vină
că sosesc atâţia traşi-împinşi
din patru vânturi, cu nechez de soartă.
De-aceeaşi prea senină

părere e şi asinul bătrân,
ce roade-n petice condurii
găsiţi prin paie şi prin fân.
Maria n-avu timpul pân-acum
nici măcar să-şi vază pruncul
de-atâta solie din atâta drum.
S-apleacă peste iesle
şi peste lumină Maria.
De dragoste-i ţâşneşte laptele
în sâni, şi-i umezeşte ia.

[1937]

* ALESUL

Voinicelul de şapte ani
se căleşte lângă cei bolovani
la marginea satului.
Ca-n marginea lumii şi-a leatului.

O şoaptă trece printre oameni ades,
şi-alunecă zvonul pe limbile pomului:
El e cel chemat? El e cel ales?
Frunza verde - Fiul Omului?

Soarta lui scrisă-i pe aripi de vultur,
Dar văzduhul încă nu vrea
să i se adune, să i se-nchege subt zbor.
El se deprinde. Cu o rădaşcă. Cu un nor.

Lupta de astăzi fu lungă şi grea.
Spada i s-a tocit de-o stea.

[1937]

* CIOCÂRLIA

Cântă cineva în nori de zi

deodată cu zorile. Cine-o fi?

Cântă cineva-n văzduh.
E o pasăre? E duh?
Numai el o fi, numai el:
pământeanul puţintel
cu trupul ca bucatele
mult lăudatele,
cu glasul ca seninul
cu sânge ca aminul.
Numai el poate fi:
Hristosul păsăresc! Cel
ce-n fiecare zi
se-nalţă o dată,
biruitor fără fier,
din holdă la cer,
şi descântă păcatele
peste toate satele.
[1937]

* SATUL MINUNILOR

Ajuns-am prin pulberi şi mirişti
unde răzbat fără sfat numai unii.
Drumeaguri ades ocolit-am prin linişti
după mersul albastru al lunii.

Lângă fântânile darului harului
pâlpâie boalele, ţipă lăstunii.
Plin este satul de-aromele zeului
ca un cuib de mirosul sălbăticiunii.

Legi răsturnând şi vădite tipare
minunea ţâşneşte ca macu-n secară.
Cocoşi dunăreni îşi vestesc de pe garduri
dumineca lungă şi fără de seară.

[1938]

* BELŞUG

- Negrule, cireşule,
gândul rău te-mprejmuie.

Jinduiesc la taine coapte
guri sosite-n miez de noapte.

Om şi păsări, duhuri, fluturi,
nu aşteaptă să te scuturi.

Prea eşti plin de rod şi vrajă,
vine furul, pane-ţi strajă!

- Las' să vie, să culeagă,
Vara mea rămâne-ntreagă.

Stelele deasupra mea
nimeni nu mi le-a fura!
[1937]

* BAZIN ÎNTR-UN PARC

La faţa stihiei
peştii s-adună,
cu ochii întorşi
se uită la lună.

Suveici de aur,
mici zei de apă,
luând sfatul lunii

învată să tacă.

[1937]

* CÂNTECUL BRADULUI

Subt Ursa Mare, surpat de bureţi,
neatins de om, neajuns de ereţi,
bătrân, bătrân, în imperiul meu
bradul bărbos străjuieşte mereu.

Lichene şi buhe şi viespi îl cuprind.
Păianjenii sfinţi prin cetini se-ntind.
La un veac, tot la un veac, din înalt
mi-l loveşte în creştet fulgerul alb.

Stă între zodii şi ţară un brad.
Sărutate de fulger - crengile ard.
Dar, iată, se scutură numai de scrum,
şi flamura-i nouă şi fără de-ajun!

Mistreţul poveştilor iară şi iar
încearcă de scoarţă prăsele de var.
Şi făr' de-asfinţit în imperiul meu
tânărul brad străjuieşte mereu.
[1937]

* 1917

Focul tăcu. E zi de odihnă. Privim din tranşee
reţeaua, livada cu flori, şi zdrenţele-n sârmă.
Simţi Paştile-n linişti. Încă o dată cei zece tovarăşi
stăm într-o groapă, asemenea bărcii fără de cârmă.

Scumpe făpturi, fluturi mulţi, năvălesc din apus
cu-nalte sclipiri jucăuşe, curate.
Trec pe deasupra în pâlcuri, culori salvate

din alt continent, cufundat şi răpus.

Mâne bătaia va-ncepe din nou. Fii, inimă lemn,
când fiecare-n tăcere se-ntreabă: care pe munte
cădea-va întâiul? - Când fiecare pe cealaltă frunte
ar vrea să citească un semn.

Eu singur le zic: Fiţi liniştiţi! Odată cu zorile
cădea-vor întâi nu oameni, ci florile!
Dediţeii aceştia cu bluze albastre,
păpădii cu coifuri de aur ca ale noastre!

[1938]

* DESTIN

Cocori s-au porrut spre clime de flăcări
în ţipăt de-abia auzit peste ţară.
Vâslesc prin înalturi, traşi parcă-n ţeapă
pe-o rază lunară.

Mâne-or ajunge la vaduri. Peste tenebre
trei zile pluti-vor dormind, să nu cadă.
Fulger monosilabic i-arată în noapte
sus peste mări biruind în baladă.

[I938]

* ASFINŢIT MARIN

Piere în jocul luminilor
saltul de-amurg al delfinilor.

Valul acopere numele
scrise-n nisipuri, şi urmele.

Soarele, lacrima Domnului,
cade în mările somnului.

Ziua se curmă, şi veştile.
Umbra măreşte poveştile.

Steaua te-atinge cu genele.
Mult tălmăceşti toate semnele.

Ah, pentru tine sunt largile
vremi? Pentru tine catargele?

O, aventura, şi apele!
Inimă, strânge pleoapele!

[1937]

* ESTORIL

Casele cresc în pădurea de pini
albe sau ca şofranul,
lucind pe coline.
Mai potolit oceanul
mângâie locul sorin.
Largul prieşte nălucilor line.

Cu crestele-n arc, doar bătrânii palmieri
se mai leagănă încă
întârziaţi în furtuna de ieri.

Îmbrăcată în zâmbet şi aur
Cora brodează
subt oleandri, subt alungitele foi.
Timpul ce iese din casă,
cât de uşor 1-ai putea prinde
iar să-1 reţii cu un fir de mătasă.

Aceasta e pacea. Pacea, în care
creşte imperiul
ceresc printre noi.

[1938]

* ALEAN

lui Bazil Munteanu

De ceasuri, de zile veghez
pe-un galben liman portughez.

Cu zalele-alăturea drept,
cu mânile cruce pe piept.

Doinind aş privi şapte ani
spre cerul cu miei luzitani,

De nu m-ar găsi unde sunt
neliniştea morii de vânt.

De nu aş pieri, supt de-un astru
văzut-nevăzut, în albastru.

[1938]

* **BOARE** ATLANTICĂ

Cu repezi copite de-argint
în zori măgăruşii bat străzile.
Nălucile, cari adineaori erau, se dezmint.

Pe chei se trezesc sibilinele
glasuri. Lumina aşteaptă prilejul
să-nece biserici, corăbii, colinele.

Din portul cu zvon de maree
pescarii sosesc cu povara pe creştet.
În coşuri: ţestoase, ţipari, curcubee.

Boarea atlantică pipăie morile,
veacul de mijloc, laptele mării,
părul femeilor, scrumul şi florile.

În dimineaţa de roz mărgărint
o inimă, singură şi de la sine,
purcede solară grin anotimp.

[1938]

* VÂNZĂTORUL DE GREIERI

Un strigăt în noapte pe bulevard: grilu! Din câmp
vânzătorul intrat-a-n oraş pe-un măgar, cu greieri
în păr şi pe braţe, ieşiţi din corfele pline.
Cată să-i vânză-n piaţă. Se uită aiurea şi tâmp.

Să vânză ar vrea o palmă de luncă-n cetate,
un cântec mai nou pentru vetre şi casă.
Argint viu şi negru e roiul - pe umeri.
Grilu, grilu! Cu sunetul scump, de zare aleasă!

Astfel intrarea şi-o fac în oraş prin ţipătul străzilor,
nestânjeniţi în cântare - greierii ţării.
Fetiţa mea singură, Ana lumina, în noapte
i-aude, şi-o clipă surâde lunii şi mării.

[1938]

* UNICORNUL ŞI OCEANUL

Sfios unicornul s-abate la mal,
priveşte în larg, spre cea zare, cel val.

S-ar da înapoi când unda 1-ajunge,
dar taina cu pinteni de-argint îl străpunge.

Pe ţărm unicornul, o clipă cât anul,
se-nfruntă-n poveste cu oceanul.

E apă, sau altă fiinţă, cu plesne,
în care se simte intrând pân la glesne?

Se-nalţă de spaimă-n paragini
când taina se sfarmă la margini.

[1938]

* COASTA SOARELUI

lui Vasile Băncilă

Frunză verde, dragele
linele colinele
strâng de sus luminile.
Ape cântă, largele.

Trec pe drum copitele
şi prin gând ispitele.
Pasărea din inişte
sparge bolţi de linişte.

Chiparoşi ca fusele
'n toate cimitirele
ne abat privirile
către inimi - dusele.

Neclintite-s morile,
gândul, sarcofagele,
frunza şi catargele.
Ard în lume orele.

[1938]

* ÎNTOARCERE

Lângă sat iată-mă iarăşi,
prins cu umbrele tovarăş.

Regăsescu-mă pe drumul
începutului, străbunul.

Câte-s altfel - omul, leatul!
Neschimbat e numai satul,

dup-atâţi Prieri şi toamne
neschimbat ca Tine, Doamne.

Aur scutură alunul.
Fluier zice. Cade fumul.

Greierii părinţilor
mulcom cântă, mulcom mor.

Cu aroma-i ca veninul
aminteşte-mi-se-arinul.

Mult mă mustră frunza-ngustă.
Vântul lacrima mi-o gustă.

[1942]

Table of Contents

La curtile dorului

Table of Contents

La curtile dorului 1